

Arrest

nr. 131 016 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren op 29 april 1979 te Benin.

U volgde er hoger onderwijs en behaalde uw nationaal diploma in de boekhouding in 2008.

U ondervond dat u gevoelens had voor jongens sinds uw secundair onderwijs, sinds 1993. Het was in 2006 dat u besepte dat u homo bent. Na dit besef werd er datzelfde jaar in Nigeria een anti-homo wetsvoorstel ingediend. Hierdoor drong het tot u door dat homo zijn niet geaccepteerd werd in Nigeria. U had uw eerste seksuele contact met een man in november – december 2008. U had na het vervullen van uw national youth service ook seksuele contacten met een vrouw. Daarna had u bijna twee jaar een relatie met (E.O.). Op 7 januari 2014 ondertekende de Nigeriaanse president een wet tegen homoseksualiteit. Op 31 januari 2014, wanneer u naar uw werk was, werd (E.) die op dat

moment bij u logeerde aangevallen omdat hij homoseksueel zou zijn. Mensen uit uw buurt konden de politie waarschuwen. Uw vriendje werd meegenomen door de politie en sindsdien heeft u geen contact met hem kunnen opnemen. U keerde sinds dit incident niet meer terug naar huis maar doolde rond in Benin. Twee dagen later leerde u een man kennen die kon regelen dat u Nigeria zou ontvluchten. U vertrok op 14 februari 2014 uit Nigeria richting Senegal. Op 20 februari nam u er een vlucht en u arriveerde de volgende dag in België. U vroeg asiel aan op 6 maart 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest de Nigeriaanse overheid en de Nigeriaanse samenleving omdat u homo bent. (zie gehoor CGVS, p 6).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Zo kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid, die helemaal niet doorleefd overkomen.

Zo verklaart u dat u zich vanaf '93 aangetrokken voelde tot jongens en dat u dit normaal achtte. U voegt eraan toe dat u toen vijftien jaar was en niets wist van 'homo zijn' of van hoe de maatschappij tegenover homoseksualiteit stond. (zie gehoor CGVS, p13) Het dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaring dat het normaal was voor u om zich aangetrokken te voelen tot jongens, in een Nigeriaanse homofobe context wel heel erg ondoorleefd overkomt. Zelfs van een vijftienjarige mag verondersteld worden dat hij op de hoogte is van de heersende zeden en taboes in zijn omgeving, zeker wat betreft het aangaan van relaties met mensen van hetzelfde geslacht. Daarenboven geeft u aan dat u op het moment dat u uw homoseksuele geaardheid ontdekte niet wist dat Nigeria een uiterst homofob land is. U verklaart dat u pas in 2006 heeft gemerkt dat homoseksualiteit een taboe is in Nigeria, wanneer een wetsvoorstel tegen homoseksualiteit werd ingediend. (zie gehoor CGVS, p15) U was toen zevenentwintig jaar. Het is uiterst ongeloofwaardig dat u, die zich sinds uw vijftiende aangetrokken voelde tot jongens niet eerder heeft gemerkt dat homoseksualiteit binnen de taboesfeer heerst in uw land van oorsprong, waar heteroseksuele relaties immers de norm zijn. Dat dit pas tot u doorgedrongen zou zijn op het moment dat in 2006 een wetsvoorstel werd ingediend tegen homoseksualiteit komt volstrekt niet doorleefd over. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat in Nigeria een lang bestaande onverdraagzaamheid heerst jegens homoseksualiteit. Dat u, die gevoelens heeft voor mensen van hetzelfde geslacht hiervan niet op de hoogte is, doet nogmaals volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is onverklaarbaar dat u zegt '...er was niets dat zei dat homo niet is geaccepteerd. Zelfs in 2013, als de wet niet zou doorgaan, dan hadden we normaal leven. Niemand zou je lastigvallen of tegen je gebruiken; het was de wet die maakte dat we niet werden geaccepteerd in Nigeria.' (zie gehoor CGVS, p15) Hiermee gaat u totaal voorbij aan het feit dat een wet(svoorstel) tegen homoseksualiteit precies een uiting vormt van hetgeen in een maatschappij leeft, terwijl u het voorstelt of u pas naar aanleiding van het indienen van het wetsvoorstel tegen homoseksualiteit tot het besef kwam dat homoseksualiteit verboden/toeboe was in Nigeria. Wanneer u vervolgens nogmaals wordt gevraagd hoe u zich voelde toen u in 2006 (op zevenentwintigjarige leeftijd) zeker wist dat u homo was, zegt u nogmaals (en herhaaldelijk) dat u het 'normaal' vond. Wanneer de protection officer (verder PO) de context nogmaals kadert door te vragen: 'En wanneer u dan realiseerde dat de maatschappij er tegen was, en uw gevoelens waren zo sterk voor jongens, hoe voelde u zich erbij?' zegt u alleen 'Ze waren zeer sterk.' wanneer de PO nogmaals een poging doet om te peilen naar uw gevoelens door te vragen hoe u zich erbij voelde, antwoordt u 'Heel sterk.' wanneer de PO na verschillende vragen over uw gevoelens binnen de Nigeriaanse context, zegt u 'Heel sterk. Het was een manier van leven. Ik werd niet gedwongen om het te doen. Het was ok voor mij.' U ontkent overigens expliciet dat u zich hierbij verward zou hebben gevoeld. (zie gehoor CGVS, p15-17) Ook deze getuigenis komt niet doorleefd over van iemand die in een homofob land is opgegroeid en zijn land ontvlucht omwille van zijn vermeende seksuele geaardheid. U haalt nergens gevoelens van twijfel, onzekerheid, schaamte aan die nochtans mogen verwacht worden in een homofobe maatschappij waar er zo een groot taboe rust op homoseksualiteit en waar de norm een relatie tussen een man en een vrouw is. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Nigeria- of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging (negatieve dan wel positieve gevoelens), en uw steeds uiterst beknopte uitleg dat u het normaal vond, is een danig simpele en allerminst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifeste vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij.

Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen eenduidig af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef van uw homoseksuele geaardheid, helemaal geen vragen stelde, dat u zelfs niet op de hoogte was dat u leefde in een homofob land vóór de indiening van de anti-homo wet in 2006. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een **volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.**

Bovendien verklaart u dat uw familie u discrimineerde omwille van uw geaardheid.

U zegt dat u omwille van uw seksuele oriëntatie schande bracht over uw familie. (zie gehoor CGVS, p8) Omwille van hun negatieve reactie diende u het huis van uw vader te verlaten. U verklaart over uw familie dat ze u nooit hebben gesteund en dat ze tegen u waren. (zie gehoor CGVS, p12) Het is zeer opmerkelijk dat u, gezien de situatie met uw familie uw vriendje (E.) naar het huis van uw vader meebrengt. (zie gehoor CGVS, p22-23) Wanneer de PO u vraagt hoe uw vader het vond, dat u met uw vriendje bij hem op bezoek ging, nuanceert u uw antwoord en zegt u 'Het is niet...het is gewoon naar mijn vaders huis gaan. Ik zei gewoon dit is mijn vader. Mijn vader heeft nooit afgekeurd dat hij mijn vriend is. Hij was er tegen dat ik gay was; hij vermoedde het. Dus de man die bij mij is moet gay zijn, maar hij heeft (E.) nooit verdacht om gay te zijn.' Indien uw familie daadwerkelijk afwijzend tegenover uw homoseksuele geaardheid stond en indien u hierom ook het huis diende te verlaten is het niet geloofwaardig dat – hoewel u wist dat uw vader vermoedde dat u homoseksueel was - u uw vriendje op bezoek meeneemt naar uw vader. Wanneer de PO u tevens gericht vraagt op welke manier uw familie u discrimineert antwoordt u 'Discrimineren. Hoe kan ik het beschrijven. Het is discriminatie.' Wanneer de PO u vraagt om een voorbeeld, zegt u 'We zitten en ze kwamen niet te dicht bij mij, met mij praten. Al die dingen. Ik werd geïsoleerd. Ik was alleen. Ze gaven niet om wat er met mij gebeurde. Ik was geïsoleerd.' (zie gehoor CGVS, p13) U slaagt er niet in om een concreet voorbeeld te geven maar haalt enkele clichés aan die daarenboven weinig zeggend zijn. U verklaarde tevens dat homo's door de samenleving werden gediscrimineerd. (zie gehoor CGVS, p6) Wanneer de PO u vraagt naar een voorbeeld van discriminatie door de samenleving slaagt u er tevens niet in om een concreet voorbeeld aan te halen dat duidelijk naar uw persoonlijke situatie verwijst, maar zegt u ' Discriminatie. Ik weet niet hoe te starten. Wat je moet doen. Als je homo bent. Veel mensen die HIV hebben, ze kunnen geen behandeling krijgen, deel van discriminatie. Ze kunnen zich niet openlijk uiten. Als je het doet, ben je in problemen. Voor februari, CNN sprak over de slechte behandeling van sommige jongens. Omdat ze homo zijn. Ze werden berecht.' (zie gehoor CGVS, p19) Ook hier slaagt u er niet in om te concretiseren wat discriminatie (omwille van uw homoseksuele geaardheid) in uw persoonlijke levenssfeer concreet behelst.

Verder blijkt u niet (goed) op de hoogte te zijn van de (wettelijke) situatie voor homoseksuelen in Nigeria. U verklaart dat er vóór 2014 geen wetgeving bestond tegen homoseksualiteit. U zegt 'Officieel was er geen straf. Maar die discriminatie, als ze weten dat je het bent. Discriminatie en isolatie was er, maar geen wet , geen straf voor tot 2014.neen, ik denk dat er geen straf was.' Het is niet aannemelijk dat u, die verklaart te weten dat homoseksualiteit niet aanvaard is in Nigeria, 'vanaf mijn hoger onderwijs. Dan was ik meer onderwezen en wist ik wat goed en slecht is in Nigeria.' niet op de hoogte is van de heersende wetgeving omtrent uw seksuele geaardheid. Het feit dat u denkt dat homoseksualiteit niet strafbaar was vóór 2014, druist in tegen de vaststelling dat homoseksualiteit in Nigeria reeds lang voordien strafbaar werd gesteld, als zijnde tegennatuurlijke vleselijke gemeenschap; meer bepaald werd 14 jaar gevangenisstraf voorzien voor effectieve tegennatuurlijke vleselijke gemeenschap en kon een poging hiertoe bestraft worden met een gevangenisstraf tot 7 jaar. Voor onzedelijke onvrijwillige handelingen met een jongen beneden de 14 jaar kan eveneens een straf tot 7 jaar worden opgelegd. Voor andere seksuele handelingen tussen mensen van gelijk geslacht gelden lichtere straffen. Het is niet aannemelijk dat u hiervan helemaal niet op de hoogte bent en dat u denkt dat er tot januari 2014 geen enkele mogelijkheid was van de overheid om seksuele handelingen tussen mensen van hetzelfde geslacht te bestraffen. Eens te meer is uw onwetendheid over vroegere wetgeving omtrent homoseksualiteit in Nigeria een teken van het weinig doorleefd karakter van uw verklaring dat u homoseksueel zou zijn, temeer omdat u een hoge opleiding genoot en u zich reeds van uw vijftiende (nu twintig jaar geleden) aangetrokken voelt tot jongens.

Tevens rijzen er ook enkele ernstige bedenkingen bij uw verklaringen betreffende uw homoseksuele partners.

Zo verklaart u dat u de eerste keer gemeenschap had wanneer u uw dienst deed in 2008. (zie gehoor CGVS, p14) U was toen negenentwintig jaar. Het is niet aannemelijk dat iemand, die op die leeftijd zijn eerste homoseksuele ervaring heeft, de omstandigheden niet concreter kan omschrijven. Het moet immers een beklijvende, immense ervaring zijn om op deze leeftijd en wetende dat er twee jaar eerder een anti-homo wetsvoorstel werd ingediend gemeenschap te hebben met iemand van hetzelfde geslacht. Het is dan ook niet aannemelijk dat, wanneer u wordt gevraagd naar de naam van de man waarmee u uw eerste homoseksuele relatie had, u alleen kan zeggen 'Ik denk (M.), wanneer de PO vraagt naar de volledige naam zegt u 'Dat weet ik niet. Maar hij was niet mijn boy of girlfriend.' (zie gehoor CGVS, p20) Het is echter niet aannemelijk dat u, op die leeftijd de naam denkt te kennen van uw eerste homoseksuele sekspartner. Zeker wanneer u zegt 'Hij was in mijn groep. mijn dienst was van oktober 2008 – november 2009. We waren vrienden. We waren heel close.' (zie gehoor CGVS, p20) Het is niet aannemelijk dat, wanneer u een hechte band heeft, samen met hem uw dienst uitvoert en dan ook nog eens uw eerste seksuele relatie met hem heeft dat u niet zeker bent van zijn identiteit. Vervolgens verklaart u dat u de eerste stap heeft gezet. U wist echter niet dat hij homo was. (zie gehoor CGVS, p20) Het is niet geloofwaardig dat u, die verklaart een introvert persoon te zijn (zie gehoor CGVS, p12, p24), zomaar de eerste stap zet naar iemand, waarvan u niet weet of hij homo is en waarmee u geen relatie wenst. (zie gehoor CGVS, p21) Ook deze verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid en doorleefdheid van uw relaas nogmaals grondig.

Voor wat uw relatie met (E.O.) betreft kan het volgende worden opgemerkt. U antwoordt u op de vraag hoe de jongens uit uw buurt wisten dat (E.) homo was dat hij zich als een vrouw gedroeg. (zie gehoor CGVS, p10) Later tijdens het gehoor stelt u dat hij zich niet als een vrouw maar als een meisje gedroeg. (zie gehoor CGVS, p22) Nog later verklaart u dat hij zich bloot stelde door wat hij deed en dat daarom mensen rondom u wisten dat jullie een relatie hadden (zie gehoor CGVS, p24). Het roept vragen op dat uw vriendje zich in een homofobe maatschappij als Nigeria zo ostentatief zou hebben gedragen als een vrouw/meisje. Ook merkwaardig is dat hij met dit openlijke 'vrouwelijke' of 'meisjesachtige' gedrag klaarblijkelijk zonder meer wegwam bij de vrienden waarmee hij voetbalde (zie gehoor CGVS, p22) en dat hij – ondanks zijn extraverte gedrag ('hij kon het niet verbergen' (sic) (zie gehoor CGVS, p24) pas voor het eerst problemen kreeg in verband met zijn homoseksuele geaardheid nadat de wet tegen homoseksualiteit in Nigeria op 7 januari (2014) werd ondertekend. (gehoor CGVS, p7) U blijkt niet te weten of (E.) seks had met een vrouw, noch hoeveel partners hij had. (zie gehoor CGVS, p27) U verklaarde hem vreemd genoeg niets te hebben gevraagd uit zijn vorig leven. (zie gehoor CGVS, p27) U weet evenmin sinds wanneer (E.) weet dat hij homoseksueel is (zie gehoor CGVS, p21) en wanneer u wordt gevraagd hoe (E.)'s familie tegenover zijn homoseksuele geaardheid stond, antwoordt u vreemd genoeg dat hij u nooit over zijn familie heeft gezegd of ze er voor of tegen was en dat hij niet vertelde of zij hem al dan niet ondersteunen. (zie gehoor CGVS, p.22) U weet overigens niet of hij broers of zussen had en vroeg het hem nooit (zie gehoor CGVS, p22). Gevraagd of u met (E.) over jullie gay zijn sprak, stelt u lakoniek 'We weten dat we homo zijn, waarom moeten we dan bespreken dat we homo zijn'. (zie gehoor CGVS, p27) Deze verklaring komt andermaal weinig doorleefd over, omdat men kan veronderstellen dat een homoseksueel paar in een samenleving als Nigeria, waar heteroseksualiteit de norm is en homoseksualiteit sterk wordt veroordeeld, regelmatig geconfronteerd wordt met problemen allerhande die rechtstreeks voortvloeien uit hun (door de maatschappij veroordeelde) homoseksuele geaardheid en relatie. U stelt verder dat (E.) van Delta state afkomstig is, maar u weet niet sinds wanneer hij in (uw geboorte- en woonplaats) Benin verblijft en evenmin waarom hij in Benin ging wonen (zie gehoor CGVS, p23). U wist verder niet concreter te preciseren wanneer jullie relatie begon dan '2 jaar geleden' (zie gehoor CGVS, p21), terwijl men toch zou verwachten dat u zich preciezer zou herinneren wanneer u voor het eerst een 'serieuze' (sic) relatie met iemand van hetzelfde geslacht aanging (zie gehoor CGVS, p21). Uw vage en weinig doorleefde verklaringen over (E.) en over uw relatie met hem laten andermaal toe om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te betwijfelen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook helemaal geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid en de door u geopperde homoseksuele ervaringen met (M.) en homoseksuele relatie met (E.). Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit, uw reisweg of een document ter ondersteuning van uw asielrelaas. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke naam u

zou hebben gereisd (zie gehoor CGVS, p5), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens beroept hij zich op een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting over de inhoud van de motiveringsplicht, het op louter algemene wijze beweren dat hieraan niet is voldaan en het geven van een algemene uiteenzetting over de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de bewijslast inzake asielaanvragen.

Verzoeker legt een getuigenis en een foto neer om zijn homoseksuele geaardheid te ondersteunen en stelt dat zijn geaardheid wordt aangetoond. Hij wijst tevens op de Nigeriaanse homofobe context.

Voor het overige uit verzoeker nog een aantal algemene beweringen en beschouwingen, onder meer over de overheid “*die nu de macht in Servië uitoefent*”, en wijst hij erop dat zijn identiteit en etnie door verweerder niet worden betwist.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van het voorgaande een getuigenis en een foto bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2 en 3).

2.2.1. Hoe de verwijzing naar de overheid “*die nu de macht in Servië uitoefent*” dienstig zou kunnen zijn, kan gelet op verzoekers Nigeriaanse nationaliteit en herkomst niet worden ingezien.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing zijn in duidelijke bewoordingen in deze beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker deze motieven kent. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en relaties, noch aan zijn asielrelaas. Meer bepaald wordt in deze beslissing gemotiveerd dat zijn verklaringen over de ontdekking en de beleving van zijn homoseksuele geaardheid geheel niet doorleefd overkomen, dat hij de beweerde discriminatie waarvan hij slachtoffer werd niet kon concretiseren, dat hij niet op de hoogte bleek van de wettelijke situatie voor homoseksuelen in Nigeria en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele contacten en relaties. Verzoeker onderneemt niet de minste poging om de dienaangaande gedane vaststellingen *in concreto* te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Ten aanzien van verzoekers beweerde relatie met E.M. en de problemen die hij ingevolge deze relatie zou hebben ondervonden en die de directe oorzaak zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn

land van herkomst, dient daarenboven te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid hiervan volledig wordt ondermijnd doordat verzoeker van deze partner en van deze problemen bij het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ en bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS nergens enige melding maakte, en dit zelfs niet wanneer naar eventuele niet-geregistreerde partners werd gevraagd (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst en verklaring nr.15b). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als het feit dat hij een partner had, dat deze partner – die bij hem logeerde – in zijn woning werd aangevallen, dat deze partner werd gearresteerd door de politie en dat hij daarom het land verliet hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid en relaties, noch aan zijn beweerde asielrelaas.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers geaardheid, relaties en asielrelaas geenszins herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2 en 3). De getuigenis die in de loop van de beroepstermijn werd opgesteld en is gericht aan al wie het aanbelangt, vertoont een nadrukkelijk gesolliciteerd karakter.

Uit de neergelegde foto kan niet worden afgeleid wie hierop samen met verzoeker wordt afgebeeld. Hoe dan ook betreft deze foto een loutere momentopname en kan hieruit geheel niet worden afgeleid dat verzoeker met deze persoon een relatie zou hebben gehad of ingevolge hiervan problemen zou hebben gekend.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden geaardheid en asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS